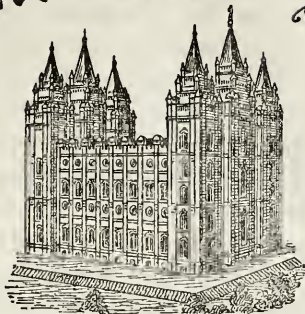

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

SALT LAKE TEMPEL.

de Sidste-
Sellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 14

15 Juli 1905

54 Aargang

Moder og Hjemmet.

En Tale af Præsident Roosevelt til Mødrenes Kongres i Washington den 13de Marts 1905.

Ingen Sammenhobning af Rigdomme, ingen pragtfuld materiel Tilvækst, ingen glimrende Udvikling af Kunsten vil vedvarende gavne et Folk, medmindre dets Hjemliv er sundt, dets Menigmand ærlig, modig, fornuftig og anstændig; medmindre han er villig til at arbejde haardt og, om det gjøres nødvendigt, at stride haardt; medmindre dets Kvinder ere gode Hustruer, gode Mødre, i Stand og villige til at paatage sig den første og største af en Kvinde's Pligter, nemlig den at føde Børn og opdrage dem paa passende Maade, saa at de maa blive sunde paa Legeme og Sjæl og af god Karakter, og derhos talrige nok saa at Slægten skal formeres og ikke formindskes.

Der er visse evige Sandheder, der ville vedvare som saadanne, saalænge Verden staar, og som ingen Fremadstriden kan forandre. En af disse er den, at en Mand's første Pligt er at skaffe Hjem og forsjørge sin Hustru og Børns Mangler, og at Kvindens første og største Pligt er at være Manden en Medhjælper, en trofast Hustru og Moder. Kvinden burde være velopdraget; men, med saa Undtagelser, maa Manden (medens hun ikke behøver og som oftest ikke burde) være skikket for en livslang Løbetid som Arbejder og Forsjorger. Derfor maa deres Uddannelse, efter at have naaet et vist Højdepunkt, være forskellig, efter som hver's Pligter ere af Naturen forskellige. Dette maa dog ikke betragtes som Forskel paa Uddannelsens Højdepunkt, men kun som Forskel paa deres naturlige Pligter. I Almindelighed har jeg højere Agtelse for en

Kvinde, som gjør sin Pligt, end jeg har for en Mand, som gjør sin. Intet Arbejde, som en Mand almindeligvis foretager sig, er hverken saa haardt eller saa ansvarfuldt som den Kvinde's, der opdrager en Flok smaa Børn; thi paa hendes Tid og Kræfter bliver der lagt Beslag hver Time, ikke alene om Dagen, men ofte om Natten. Hun maa være rede til at staa op den ene Nat efter den anden for at passe et sygt Barn, og alligevel maa hun være parat til enhver Tid om Dagen for at passe sine huslige Sygler; og hvis Familien er kort bemidlet, maa hun almindeligvis holde sine langt adskilte Helligdage med alle sine Smaa omkring sig. Hendes Fødselsveer gjør hver Mand skyldig til hver Kvinde. Allermost skyldte vi vor Sympati og Medfølelse til de mod Armod kæmpende Hustruer blandt Kvinderne, som Abraham Lincoln benævnedes de »plain people« (jimple Folk), hvilke han agtede og elskede saa højt; thi ofte findes disse Kvinder at tilbringe deres Levedage i rolig Ensomhed og heroisk Selvopofrelse.

Ligesom det er den hæderligste, den nyttigste og mest glædesbringende Pligt, der kan paalægges en Mand, at fortjene nok til at ernære sin Hustru og sine Børn med, og for at opdrage disse og hjælpe dem frem paa Livets Bane, saaledes er det ogsaa den vigtigste, hæderligste og ønskeligste Pligt, der kan paalægges en Kvinde, at være en god og viis Moder i et Hjem, hvori der hersker Selvagtelse, Taalmodighed, og Willighed til at udføre enhver Pligt; gjøre Afslag paa alt hvad der er nedværdigende og ikke undslaa sig for det, der udfordrer Anstrængelse og Selvopofrelse. Ganske vist er der Undtagelser af baade Mænd og Kvinder, der kan og burde gjøre meget mere — der kan og burde gjøre Tjeneste i Verdens store Affærer, der ligge udenfor deres hjemlige Pligter — men saadan Tjeneste burde ydes, ikke istedenfor, men sammen med deres Pligt i Hjemmet. Men jeg taler nu ikke om Undtagelserne, jeg taler om vores første Pligter; jeg taler om den almindelige Borger, Mænd og Kvinder i Almindelighed, der udgjøre en Nation.

Efter som jeg taler nu til en Forsamling af Mødre, vil jeg ikke sige noget til Ros for et mageligt Liv. Eder tilhører det Arbejde, der aldrig faar Ende. Ingen Moder sidder i Mag, og de fleste Mødre maa stride haardt; alligevel, hvor findes der en trofast Moder, der vilde bytte sin Erfarenhed i Sorg og Glæde for et Liv af kold Egennyttighed, der uophørlig gjør Fordring paa Forlystelser og undgaar alt, hvad der voldes Bryderi; som ofte finder sit passende Opholdssted paa en eller anden Glæde, der egner sig til at sikkre med mindst mulig Umage Højdepunktet af Mag og Lufus, men hvor der bogstavelig ingen Plads er for Børn.

Den Kvinde, som er en god Hustru, en god Moder, fortjener vor Agtelse fremfor alle andre, men hun har Krav paa den kun saa længe, som hun er værdig dertil. Anstrængelse og Selvopofrelse udgjøre Maale-

stokken, hvormed man sætter den rette Pris saa vel paa en Mand som paa en Kvinde; dog behøver ikke Maalet at passe ens paa begge Kjøen.

Jeg holder aldeles ikke mere med den taalmodige „Grifelda“ Slags Kvinder — saadanne som vedvarende taale alle Slags Grovheder og Plager — end jeg holder med en Mand, der af Frygtagtighed taaler ethvert ufortjent Anfald. Ingen Uret er saa affhyelig som Uret mod sin Hustru og sine Børn, hvilke altid burde vække i hans Bryst en Følelse af Medlidenhed og Forsvar. Egennyttighed mod dem, Mangel paa Forskjærlighed for dem, og allerværst Brutalitet af hvilken som helst Slags mod dem, burde vække den dybeste Afsky og Uvillie hos ethvert rettænkende Menneſte.

Jeg holder for Ret, at Kvinden bevarer sin Selvagtelse lige saa vel som Manden. Jeg forsvarer hende lige saa meget i sin Ret, som jeg forsvarer Mandens, ja endog lidt mere; jeg anser Ægteskab som et Fællesskab, hvori hver af dets Deltagere er pligtfuldig at respektere den andens Rettighed saa vel som sin egen. Men jeg synes, at deres Pligter ere endog af større Vigtighed end deres Rettigheder; derhos synes jeg, at Belønningen vil ogsaa blive bedre og større for deres vel udførte Pligter end for Paaftand om hveris Ret, omendſkjøndt denne ogsaa kan blive nødvendig. Eders Pligter ere ej lette, eders Ansvar stort; men størst er dog eders Belønning. Jeg har ingen Medsyn for eder; tværtimod nærer jeg en høj Agtelse og Beundring for eder.

J Kvindens Varetægt er de tilkommende Slægters Skjæbne anbeføet. Under Opfostringen af eders Børn burde J, Mødre, ihukomme, at omendſkjøndt det er nødvendigt at være skjærlig og blødhjertet mod dem, er det ikke mindre nødvendigt at være viis og fast. Karagtighed og Skjærlighed maa ikke betragtes eller behandles som et og det samme; og medens J opdrage eders Sønner og Døtre i de mindre Dyder, maa J tillige indprente i dem den faste og gode Karakter, som de i Fremtiden ville visjeliggen have Brug for. Nogle Børn ville gaa paa Afveje trods al den bedste Opdragelse, der kan gives dem, og nogle ville komme paa rette Vej, om endog deres Omgivelser have været meget uheldige. Alligevel beror deres Velfærd meget paa deres Hjemmeopdragelse. Hvis J, Mødre, formedelst Uforsigtighed opdrage eders Børn til at være egennyttige og egenkjærlige, ville J staa til Ansvar for megen Sorg forvolden deres Hustruer i Fremtiden. Hvis J lade eders Døtre vokse op i Lediggang — muligen i den Tro, at fordi J selv har maattet arbejde haardt, skulle de nok saa Lov til at forlyste sig — da opdrage J dem til at være unyttige for andre og tillige være sig selv til Byrde.

Lær baade eders Dreng og Piger, at de ikke skulle forvente at tilbringe deres Livstid uden Bryderier, men hellere til et Liv, brugt til at overkomme Vanskeligheder. Lær dem det, at arbejde — hvadenten det være for sit eget Gavn eller for andres — er ingen Plage, men tvært-

imod er det en Velsignelse. Søg at gjøre dem Livet behageligt, men hold ogsaa for Øje, at de skulle imødekomme det med et uroffeligt Forsæt til at drage Fordel af Arbejde og Banfeligheder, og at opfylde enhver Pligt mod Gud og Næsten. Sandelig er den Moder, som saaledes kan opdrage sine Sønner og Døtre, den lykkeligste blandt Kvinderne.

Der er mange gode Folk, der ikke blive forundt den uburderlige Velsignelse at faa Børn, og for disse nære vi den Ugtelse og Sympati, der tilkommer dem, som uden nogen Skyld fra egen Side, ikke have opnaaet disse Livets største Velsignelser. Men den Mand eller Kvinde, som med Villie tilfidesætter disse store Gaver, enten af Ondskab, Egegrydighed, Gjerrighed, Egennytte, eller af Mangel paa Dømmekraft om hvad, der er af største Vigtighed og hvad, der ikke er — en saa lav Person fortjener Afsty og Fornedrelse lige saa meget som den Soldat, der løber bort fra Rampen, eller den, som ikke vil arbejde for at ernære dem, der maa forlade sig paa ham — ham som, skjøndt han er sund og stærk, dog er tilfreds med at gaa i Lediggang og spise det Brød, andre har maattet arbejde for.

At der findes Kvinder af denne Slags er et af de mest beklagelige Under i den moderne Verden. Dette lægges for Dagen i syndige Angivelser ved Folketællingen, hvilken med Hensyn til Skilsmisser er høist forstrækkelig; thi let Skilsmisse er nu, ligesom det altid har været, en Nations Fordærvelse, en Skamplet paa Samfundslivet, en Trufel i Hjemmet, en Aarsag til stor Glendighed og Usædelighed, — for Mænd et frygteligt Under, men for Kvinder et meget værre. Disse onde Tilbøjeligheder i amerikansk Hverdagsliv er lagt for Dagen i saadanne Meddelelser, som jeg for nylig læste i en Avis, hvor en Præsts Ord blev omtalt med tilsyneladende Bisald, som om de udtrykte den amerikanske Holdning i Almindelighed, naar han foregav, at ingen, uden dem som vare meget rige, burde tillade flere end to Børn at fødes i en Familie, saa at disse maatte faa Lejlighed til „at smage nogle af Livets Goder.“

Denne Mand, der formedelt sit høje Rald burde have været en Lærer af sand Moralitet, holdt frem for andre som et Ideal — ikke at lære Børn at gjøre deres Pligt, ikke at sende dem frem i Verden med Mod i Bryttet og med rette Formaal saa at de kunde vinde Sejre for sig selv og deres Land; ikke at tillade dem eller give dem Lejlighed til selv at anskaffe sig sin Stilling i Verden, men, desværre, at holde Børneantallet saa lavt, at de maatte kunne „smage nogle af Livets Goder“. Maaden, hvorpaa man sætter Barnet paa god Fod er ikke den, at omgive det med Lüks, men at passe paa, at det faar den Slags Opdragelse, som vil give det en god og stærk Karakter. Endog naar vi gaa udenfor det væsentligste Spørgsmaal, nemlig Nationens Liv, og kun tage Hensyn til det, der nærmest berører Børnenes egne Interesser, saa er sand Lykkelighed hundrede Gange mere tilbøjelig til at

komme til Børn i en Familie, der ere funde baade paa Legeme og Sjæl, vel opdragne og underviste, men paa samme Tid have lært, at de maa ernære sig selv, selv vinde deres Sejre, og ved deres egen Stræben opnaa den forønskede Stilling i Verden, end den er til at komme til dem, hvis Forældre have fulgt — og tillige have lært deres Børn at følge — den egennyttige og gnieragtige Teori, at Livets hele og højeste Formaal gaar ud paa „at smage nogle af Livets Goder.“

Den Intelligens, der udvises ved dette Udtryk, svarer til dets Moralitet, for den allersimpleste Beregning vilde have vist Taleren, at hvis Familier i Almindelighed, der have Børn, kun havde to Børn hver, saa vilde Nationen i det Hele taget formindskes saa hurtigt, at i Løbet af to eller tre Slægters Tid vilde den være — som den for Næsten ogsaa burde være — uddød, saa at de, som havde fulgt denne formastelige og egennyttige Lære, vilde give Plads for andre, som havde bedre og ros værdisgere Idealer. Ej heller vilde et saadant Udfald paa nogen Maade være at angre paa; thi et Folk, der i Praktis fulgte en saadan Lærdom — jeg mener et Folk, som saaledes begik Selvmord — vilde derved saa tydelig vise, at det ikke var værdig at eksistere, og at det var bedst at give Pladsen til Folk, som ikke havde ladet Naturens første Lov gaa af Sigte.

Naar vi da summe op, er hele Sagen klar nok. Om enten et Folk eller en Person foretrækker Nydelsen af helt ubekymret Mag og Tilfredsstillelse af enhver Lyst fremfor den umaalelig højere Glæde, som de saa, der kjende den Møjsommelighed, saa vel som den Glæde, der er forbunden med et vel udført, skjøndt haardt Arbejde, saa maa det Folk eller den Person visjeligen en Gang bøde for at have levet et lavt og fordærveligt Liv. Ingen Mand eller Kvinde, der fortjener denne Benævnelse, kan ønske sig at tilbringe sin Levetid aldeles uden Risiko, Møje og Stræben. Med saa Undtagelser maa det, som er værd at eje her i Livet, betales, og et Liv værd at leve maa være et med høje Formaal og bestandig Stræben, som oftest mere til andres Bedste end til vort eget.

Han er en daarlig Mand, hvis Bestræbelser ikke gaa ud paa at gjøre Godt for sin Hustru og sine Børn hellere end for sig selv. Og hvad jeg vil sige om Moderen — selve Navnet staar for Kjærlighed, Uegennytte og Selvopoffrelse, og er i alle ønskelige Forbund ledsaget af Tankeforbindelser, der helliger det.

Kvindens Arbejde er ikke let — intet Arbejde, som er Navnet værd, er let, men naar hun udfører det, og naar hun har udført det, skal hun saa den højeste og helligste Glæde, der kjendes af Mennesker. Og naar hun har fuldført det, skal hun saa den Løn, som er lovet i den hellige Skrift; thi hendes Mand og hendes Børn, ja, alle Folk, som kan paaskjønne, at hendes Arbejde ligger som Grundvold til hele Nationens Lyksalighed og Storhed, skulle staa op og kalde hende vel signet.

Tale af Ældste Brigham H. Roberts.

Holdt den 9de Oktober 1904, i Tabernaklet i Salt Lake City.

Derjom I kunne se paa Uhret, til forskillige Klokkeslet, saa vilde I se, at Viserne have flyttet sig, men I kunne ikke se dem bevæge sig. I kunne ligeledes se Græsjet, Træerne og andre Plantevækster vokse, men I kunne ikke se, hvorledes de vokse eller hvorledes Væksten foregaar. Saaledes er det ogsaa med Hensyn til det Værk, vi ere saa meget interesserede i, og som Verden kalder „Mormonismen“ — et Værk, som har vokset og udviklet sig, indtil det efterhaanden har naaet sit nuværende Standpunkt; dets teoretiske Lærdomme ere blevne forøgede med „Bud efter Bud, lidt her og lidt der, Linje paa Linje.“ Dets Vækst og Udvikling har været saa gradvis, at de, der kun have betragtet det af og til, eller ligesom paa Afstand, ikke have været istand til at se det vokse. Ligesom vi, efter en Tids Forløb kunne se, at Viserne paa Uhrskiven have flyttet sig; at Græsjet er bleven nogle Tommer længere og at Træerne ere blevne nogle Fod højere og flere Tommer tykkere, saaledes er det ogsaa med „Mormonismen“ i Tidens Løb. Jeg synes, vi have god Grund til at være tilfreds med dens Tilvækst indtil denne Stund.

Derjom vi regne dette Guds store Sidste-Dages Værks Begyndelse fra den Tid, da denne Uddelings Profet kom til Verden, saa have vi næsten et hundrede Aar for os, hvori vi kunne have Anledning til at betragte dets Vækst og Udvikling; thi næste 23de December (1904) vil der kun mangle et Aar i eet Hundrede siden Profeten Joseph Smith blev født. I ville maasse erindre, at da han var ikke fuldt 15 Aar gammel, og som Følge af hans barnlige Tro og Tillid til Gud, modtog han den første herlige Abenbarelse, idet baade Faderen og Sønnen viste sig for ham og underrettede ham om, at de agtede at paabegynde et stort og et underfuldt Værk paa Jorden, som Forberedelse for Guds Søns herlige Tilfommelse i Himmelenes Skyer med megen Kraft og Herlighed, for at regjere med sine Hellige paa Jorden, ikke blot som Herrers Herre, men ogsaa som Kongers Konge. Nogle Aar derefter kom han ved Abenbaring til Kundskab om de amerikanske Hellige Skrifter — indeholdt i Mormons Bog — som er en forkortet historisk Beretning om den vestlige Verdens oprindelige Indvaanere og Guds Handlemaade med dem. Medens de endnu vare i Færd med at oversætte denne Bog, kom Johannes den Døber — som var en opstanden Mand og en Guds Engel, og derfor vel skiftet for dette Grinde — og underrettede dem angaaende Omvendelse og Daab. Jeg gjentager, at Johannes var vel skiftet og den rette Mand til at bringe dette Budskab til de unge Mænd, Joseph og Oliver, som netop søgte at faa den rette Forstaaelse om Daaben; og hvem iblandt alle de himmelske Hærskarere kunde være

bedre skiftet til at undervise Menneffene angaaende dette Princip end han, der formedelst sin ejendommelige Mission paa Jorden er kjendt som Døberen — Johannes den Døber. Paa disse Mænd, nemlig Joseph Smith og Oliver Cowdery, lagde han det saa kaldte „mindre Præstedømme“ og tilføjede den Forjættelse, at det ikke mere skulde borttages fra Jorden, indtil Levi Søner skulde frembære et Offer for Herren i Retfærdighed. Han lovede ogsaa, at de senere skulde erholde højere Myndighed. Dette blev opfyldt siden, idet de tre ledende Apostle i den Kristne Uddeling — Peter, Jakob og Johannes, den Discipel, som Jesus særlig elskede — kom og ordinerede disse Mænd, nemlig Joseph og Oliver, til det hellige Apostel-Embede eller det højere Præstedømme, hvorved de erholdt Myndighed til at organisere Jesu Kristi Kirke endnu engang paa Jorden og til at prædike Evangeliet i alle Verdensdele. Med denne Myndighed og Fuldmagt organiserede de Kirken med seks Medlemmer den 6te April 1830, i Whitmer-Familiens uanseelige Hjem i Fayette, Seneca County, i New York Stat. Straks derpaa begyndte de deres Missionsvirksomhed i Nabolaget, og døbte Folk, og siden bekræftede dem som Medlemmer af Kirken ved Haandspaalæggelse.

Samtidig med Guds Værks tidlige Udvikling, viste der sig en stærk Tilbøjelighed til Modstand og Forsøgelse imod det lille Samfund. Hvor- somhelst Guds Værk fik Fodfæste, der viste sig ligeledes denne Tilbøjelighed til Modstand; men ikke desto mindre gjorde det Fremgang, trods al fjendtlig Modstand; thi der var Livskraft i den Sæd, som Gud og hans Engle havde saæet.

Ikke længe efter blev Veligheden af Guds Zion eller Centralpunktet for Guds Zion paa det amerikanske Fastland, aabenbaret og indviet til Herren. Herren erklærede, at Amerika ikke var „den nye Verden“, men den gamle Verden — det Land, hvor Adam, den Gamle af Dage, fordem boede, og hvor Røgen af hans Brandoffer opsteg fra Alteret, som han havde bygget i Dalen Adam-ondi-Uhman, der er beliggende i den nordlige Del af Staten Missouri. Endvidere blev der lært os, at det var ogsaa Stedet, hvor den Gamle af Dage vilde vende tilbage og Nationer blive samlede, og vor Fader Adam, ikke mere nedbøjet af Alderdom, men i Besiddelse af udbødelig Mandomskraft og Skjønhed skulde der samle og velsigne sit talrige Afkom, medens Himlene skulde aabnes og En, lig Guds Søn, komme og give ham Magt, Værelse og Rige, at alle Folk skulde ære ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke skal forgaa, og hans Rige, som ikke skal fordærves. „Riget og Magten og Rigerens Storhed, som er under Himmelen, skal gives til et Folk, som er den Højstes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulde ære og lyde ham“ (Dan. 7. Kap.).

(Fortf. Side 218.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Lørdag den 15 Juli 1905

Skrider Værket fremad?

Man hører nu til Dags at nogle, som ere ubekendte med Virkeligheden, tro og sige, at de Sidste Dages Hellige ikke have nogen Tillæg til deres Kirke — at Herrens Gerning, som vi frembære, ikke gør Fremgang, men hellere gaar tilbage. Til Rettelse af en saadan Opfattelse af Tilstanden i vort Samfund og Missions-Arbejdet gøre vi her nogle faa Uddrag fra Rapporter, som de indsendes af Missionærer i de forskellige Afdelinger af Missionen. I et engelsk Skrift (Millennial Star, 15de Juni) finde vi følgende Rapporter:

Daab i London. Ældste Jesse W. Hoopes skriver fra London den 12te Juni følgende: Det glæder mig at kunne meddele Dem . . . Ældste Cattrell taledede i Korthed, men begejstret af Guds Aand om Evangeliets første Principer og Nødvendigheden af disses Efterlevelse, hvorefter elleve oprigtige Sjæle paa eget Forlangende gik ned i Daabens Vand og derefter fik Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Herren visseligen lægger sin Velsignelse i vor Gjerning.

Daab i Bradford. Ved et Daabsmøde i Bradford den 10de Juni 1905 blev seksten Sjæle tillagt Kirken, efter en kort Gudstjeneste, hvor 150 Hellige og Fremmede vare forsamlede.

Fra Belgien. Missionsarbejdet her gør god Fremgang. Sandhedens Vidnesbyrd udspreides fra By til By. Den 28de Maj 1905 gik 7 oprigtige i Daabens Vand i Mjösen. Udsigterne for Værkets Fremgang ere lovende. Senere er anmeldt 13 døbte.

Tilvækst i Kilmarnock. Ældsterne William G. Ritchie og Stewart W. Eccles skrive følgende: Det glæder os atter at kunne melde, at efter et andet heldigt Daabsmøde, der fandt Sted her den 9de Juni 1905, blev 7 Sjæle tillagt Kirken. Disse tilligemed dem, der blev døbt for kort Tid siden udgør 16 døbte i de sidste 3 Uger.

I Swinton, England blev 4 tillagt Kirken den 29de Maj 1905.

Apostel Heber J. Grant som præsiderer over den europæiske Mission skrev for nylig følgende til Konference-Præsidenterne: Jeg har læst eders Rapporter for Maj Maaned og takker eder en og hver for saa ypperlig en Fremviisning. Den beviisliggjorte Tiltagen i Udlevering af Skrifter og Bøger saa vel som i evangeliske Samtaler med Folk er mig en stor Glæde . . . Jeg takker enhver af Ældsterne for sin Del af dette gode Arbejde. Rapporterne ere udmærkede; og jeg siger, Gud velsigne Eder for alt, hvad I have gjort for hans Værks Forfremmelse; og maa han hjælpe eder i Fremtiden. Eders Ven og Broder Heber J. Grant.

Ovennævnte ere kun faa af de mange Rapporter, der kunde opsamles fra Blade og Breve som Bevise paa Bærkets Fremadskriden. Men et andet stærkt Bevis er det, at Aar for Aar tiltager de Sidste Dages Helliges Medlemsantal i Utah og alle de andre vestlige Stater i Nordamerika saa stærkt at nogle af disse Stater bekymre sig over Udsigten til at de Hellige ville snart faa Overmagten i politiske Spørgsmaal. Fra Utah er der nemlig hvert Aar stor Udflytning til alle de nærliggende Stater saavel som til Kanada og Mexiko. Nye Zions Stave, Warder og Distrikter blive organiserede paa alle Sider. Indsamlingen af Guds Folk fra Udspreddelsen gaar stadig for sig uden mindste Tilskyndelse af Missionærerne. Ovenfra komme uskyldige Smaaavæsenere ned i Tusindevis til de Helliges Hjem, hvor de altid modtages med aabne Arme af kærlige Mødre, der se med Foragt paa en ugudelig Verdens Anskuelse med Hensyn til Slægtens Formerelse. Herren er med sit Folk, baade ude og hjemme og lægger sin Velsignelse i deres Gerning, saafremt de holde sig tro til ham. Han gør Udvej for alle, som paa lovlig Maade komme ind i hans Rige. Til det første Spørgsmaal svare vi: Ja, vissestnok skrider Bærket fremad.

Flere Meddelelser.

Fra den brittiske Missions Hovedkontor meddeles følgende, der viser tydeligt, at Vædsterne derovre have virket med megen Flid i Juni Maaned. En saadan Rapport burde tjene os her i Skandinavien til Opmuntring og om muligt til fornyet Iver i vort Arbejde for Evangeliets Udbredelse. De 203 Vædster, som virke i den brittiske Mission, have udleveret 174,369 Skrifter idet de gif fra Dør til Dør, og tillige 58,374 Skrifter ved Forsamlinger og ved andre Lejligheder; altsaa efter Middeltallet 1146 hver. Samme Vædster have omsat 5284 Bøger, der giver 26 til hver. De have besøgt 47,618 Fremmedes Hjem — gennemsnitlig 235 hver — og holdt 14,730 evangeliske Samtaler med Fremmede — altsaa 73 hver som Middeltal. Mon ikke der gives lige saa god Lejlighed for Udspreddelsen af det skrevne Ord og for evangeliske Samtaler med Folk i Nordens Lande som i England? Det ser næsten ud som om en Kappelyst har taget fat paa Missionærerne i England, og vi haabe, at den maa vedvare, og være til Opmuntring for Vædster, som virke andre Steder, og for hvem det muligen kunne synes, at Vejen var næsten spærret og alle Døre lukkede.

Behæjd ikke et Menneſte, ſom vender ſig fra Synd; kom ihu, at vi alle ere ſtraffyldige!

(Jeſu Straf.)

Tale af Ældste Brigham H. Roberts.

Holdt den 9de Oktbr. 1904, i Tabernaklet i Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 215.)

Dette er kun lidet af det, som er blevet aabenbaret i Kirkens tidlige Dage, men de ere Grundvoldstjen, hvorpaa eders og min Tro hviler i Dag. Dette er Begyndelsen til den Bygning, hvis Bygmester er Gud — en Bygning, som vil hæve sig højere og højere, til stor Forbavelse for Verdens Børn.

Senere aabenbaredes andre store Sandheder. Moses kom og meddelte Profeten Nøglen til Israels Jndsamling; Elias, der levede paa Abrahams Tid, kom og meddelte ham den beseglende Myndighed; Elias kom ogsaa, han som var bestemt at skulle komme til Jorden, førend Herrens den store og forfærdelige Dag, og udføre en Mission, hvorved Børnenes Hjerter skulde blive vendte til Fædrene, og Fædrenes Hjerter til Børnene, for at ikke Jorden skulde blive slaget med Forbandelse ved Messias Tilkommelse; derved kom vi til at fatte og forstaa det herlige Princip og Meningen med hvad der kaldes „det evige Evangelium“ — nemlig, at det ikke blot gjælder for dette Liv, men ogsaa igjennem Evigheden, at dets frelsende Kraft ikke er indskrænket til den korte Levetid, som vi kjende til, men vil staa i Kraft saalænge Tiden varer, og tillige besidder altid guddommelig Kraft til at kunne frelse Menneskenes Børn.

Saaledes ere de Principper blevne aabenbarede, Lidt efter Lidt, Linje paa Linje, Bud efter Bud, og de ere blevne satte i Kraft og have frembragt, hvad Menneskene nu se for sig. Dette er Tidernes Fyldes Hus-holdning, og vi se alle tidligere Uddelinger, ligesom mægtige Vandstrømme rinde ud i denne, ligesom i Havet, og at sætte os i Forbindelse med dem og dem med os; og deraf kunne vi se, at Gud kun har havt een Hensigt og eet Maal for Os, nemlig at frelse sine Børn. Nu er tilsidt den Dag kommen, den sidste Uddeling, da Sandhed, Lys og Retfærdighed skal opfylde Jorden.

Dette Værk er ikke blot en midlertidig Kamp imod Vildfarelse. Det er ikke en Forpostfægtning. Det er ikke et Tilfælde hvor et eller andet Geni hændelsesvis har opdaget visse delvise Sandheder og for en kort Tid derved har tilvendt sig Verdens Opmærksomhed og høstet Ære af Mennesker, for siden at blive glemt naar Døden kalder ham herfra; ej heller er vort Arbejde eller Mission en blot Guerilla-Krig imod Vildfarelse og Synd, og imod aandeligt Slaveri, men det er Guds himmelske Hær med alle dens velordnede Uddelinger, der ere i Virksomhed for at stifte Fred og Retfærdighed paa Jorden. Jeg kommer til at tænke paa og sammenligne den med de romerske, sejrsvante Legioners Marsch. Det er Guds aandelige Rige, der vil bestaa og triumfere paa Jorden, og det er mig altid en Fornøjelse at tænke paa den Tid, da Nationerne

skulle samles i Adam-ondi-Ahman, og naar den Gamle af Dage skal sidde der i Herlighed og Magt, naar Menneftenes Søn skal komme i Himmelenes Skyer, ledsaget af sine Hellige; der vil da være en blandt dem, som tidligere var godt kjendt i denne Tidsalder, nemlig Profeten, Joseph Smith. Han vil staa iblandt Guds Udvalgte. Netop i det Land, hvor han af sine Fjender var saa forfulgt og dreven fra Sted til Sted, skal Joseph nyde sin Triumf; der skal han staa som en Første iblandt Folkene og som en Profet iblandt Herrens Salvede.

Dette store Værk ere vi delagtige i — det er vort, lige saa vel som det er Guds. Det er Sandhedens Værk, og det vil sejre. Herren velsigne eder. Amen.

Analyse af Mormons Bog.

Af Vidste B. S. Roberts.

Enhver, som læser Mormons Bog, bør ikke glemme, at den er en Oversættelse af en paa Guldtabler indgraveret historisk Beretning, hvilken var en Forkortelse af andre mere udførlige Beretninger, der tilhørte en Oldtids Folk, som beboede Nord Amerika — særlig det Folk, der i Mormons Bog kaldes Nephiter. Det meste af Forkortelsen var skreven af Moroni, som var en Profet blandt Nephiterne og var født 311 Aar efter Kristus og blev af sine Fjender dræbt i Aaret 400. De Dele, som ikke indbefattes i hans Forkortelse, ere de første 157 Sider i sidste Udgave af Bogen, hvilke sætte os frem til „Mormons Ord“ paa den 158de Side. Bogens sidste Del, nemlig fra Side 608 til Enden, er skreven af Moroni, Mormons Søn, som ogsaa var den, der gemte Pladerne, som indeholdt hans Faders og hans egen Forkortelse, i Aaret 421. Efter sin Dprejsning fra de Døde, aabenbarede han disse Pladers Tilværelse for Joseph Smith, den 21de September 1823. De første 158 Sider i Bogen er en ordret Gengivelse af, hvad der kaldes Nephis „mindre Plader“ — Forklaringen følger:

Den første Nephi, som drog ud fra Jerusalem med det lille Selskab af Udvandrende under Ledelse af hans Fader, Lehi, 600 Aar f. Kr. og som senere hen blev Fører, Profet og den første Konge paa Amerikas Fastland, dannede to Sæt Plader, paa hvilke han agtede at optegne sit Folks Historie. Paa de største af disse indgraverede han sin Faders Livs Vandringer, Profetier o. s. v. tilligemed hans Slægtregistre, og optegnede ligeledes en fuldstændig Beretning om deres Krige og Fjendtligheder, deres Rejser, samt om de Byer og Stæder, de grundlagde og byggede. Disse større Plader bleve overleverede til efterfølgende Konger og bevarede af dem. Kort sagt, der var optegnet paa disse Plader en fuldstændig Beretning om baade Oprindelsen og Undergangen af de Na-

tioner, der beboede Amerika fra den Tid, da denne Koloni ankom fra Jerusaleem indtil 400 Aar ef. Kr., et Tidrum af næsten 1000 Aar.

Det er rimeligt at antage, at efterjom disse Plader bleve overleverede fra Konge til Konge, og fra den ene af Republikens Dommere til hans Eftermand eller til en Profet, at de hver for sig vilde optegne de historiske Begivenheder, der fandt Sted i deres egen Tid, og hver vilde da give den Del sit eget Navn; saaledes fandt Mormon i disse større Nephis Plader: Mosiah's Bog, Almas Bog, Helamans Bog o. s. v.

Endvidere traf det sig ogsaa, at Kolonier fra Tid til anden vandrede bort til affides Steder i Landet, og saaledes for en Tid lang blev adskilt fra Folket og tabt af Syne. Ogsaa bleve Missions-Ækspeditioner iværksatte for at omvende Lamaniterne, og hvert Parti skrev da sine historiske Beretninger, hvilke sidenester, naar disse Ækspeditioner bleve genfundne og genforenede med Folket, indførtes i Historikernes almindelige Beretninger. Saaledes var der altsaa en mindre Bog indstreven i en større, hvorved der blev en Afbrydelse i de historiske Begivenheders Følgerække for at indrykke disse tabte Kolonier og disse Missions-Ækspeditioners Beretninger i Historien.

Idet Mormon optegnede en Forkortelse af Nephis Plader, gav han hver Afdeling Navnet paa den Bog, hvoraf han gjorde sine Uddrag; derfor finde vi saadanne Navne som Mosiah's Bog, Almas Bog, Helamans og 2den og 3die Nephis i hans Forkortelse. Han brugte ligeledes i nogle Tilfælde at dele dem i mindre Afdelinger, som føromtalt, hvorfor vi finde Zeniff's Optegnelser i Mosiah's Bog (Side 181), Beretningen om Kirken, som blev grundlagt ved den første Alma, (Side 213) og ligeledes Beretningen om Missions-Ækspeditionerne ved Mosiah's Sønner til Lamaniterne, der findes i Almas Bog (Side 283).

Atter maa vi bede Læseren erindre, at Mormons Bog er for det næste en Forkortelse af Beretningerne paa Nephis større Plader; men dog ses det tydeligt, at Mormon traf paa Steder, der vare ham af saa stor Interesse, at han nedskrev dem ordret i Forkortelsen. Som Eksempel herpaa henviser vi til Side 163 fra 2den Linie af 9de Paragraf til Side 169, der indeholder Kong Benjamins Ord til sit Folk. Hans Ord ere ogsaa nedskrevne paa Side 170 paa 2den Linie af 4de Paragraf og til Kapitlets Ende. Der findes mange flige ordrette Kopieringer i Mormons (forkortede) Bog.

Ydermere indfører Mormon ogsaa Bemærkninger i hans egne Ord som Kommentar, Advarsel, Profeti eller Formaning, og da der ingen Anførelsestegn eller forskjellige Typer er brugt i Bogen til at antyde disse Steders Begyndelse eller Ende, kunne de let volde Læseren Hovedbrud, hvilken Vanfærlighed vi haabe vil forebygges ved denne Advarsel. Kanske tilstrækkeligt er sagt om Mormons Forkortede af Optegnelserne. Lad os dernæst omhandle den Del af Arbejdet, som hans Søn Moroni

har gjort, hvilket udgør Bogens sidste Del fra Side 563 til dens Ende. Han fuldenbte sin Fader, Mormons, Beretninger og dernæst giver os en Forkortelse af Ethers 24 Blader, der blev funden i Nord Amerika af Limhi's Folk i det 2det Aarhundrede es. Kr.; derefter ender han sit Værk med Anmærkninger om Maaden, hvorpaa Præster og Lærere skulde bemyndiges, hvorledes Nadveren skulde behandles samt omhandler Daaben og de aandelige Gaver og sluttelig en Afhandling og nogle af hans Faders Breve. I sin Forkortelse af Beretningerne om Faraditerne er Sammenblandingen af hans egne Bemærkninger, Formaninger og Profetier med det historiske endog mere mærkelig end i hans Forkortelse af Mormons Bog, hvorfor det gælder Læseren om dette endnu mere at være paa Vagt.

Vi have allerede bemærket, at de første 157 Sider af Mormons Bog ikke var en Del af hans Forkortelse. Disse Blade ere en ordret Oversættelse af Nephis mindre Blader og kom i Forbindelse med Mormons Bog paa følgende Maade: Mormon havde gjort en forkortet Optegnelse af de større Blader saa langt ned som Kong Benjamins Regering, og medens han gennemsøgte Beretningerne, som vare blevne ham overleverede, fandt han disse Nephis mindre Blader. De indeholdt en kort historisk Beretning i Forbindelse med Lehis og hans Kolonis Udgang fra Jerusalem til deres Ankomst til Amerika, og ned til Kong Benjamins Regering — et Tidsrum af cirka 400 Aar. Disse Blader havde Nephi udarbejdet for paa dem at indgrave en Beretning om Herrens Tjeneres Ombudelsesarbejde blandt sit Folk og tillige om deres Profetier og Lære. De indeholde altsaa en kirkelig Historie om Nephiterne, medens Nephis større Blader indeholdt en politisk eller verdslig Historie om det samme Folk. (Se 1ste Nephi 9de Kapitel og 19 Kapitel 1—5 Vers.)

Mormon blev særdeles glad over Indholdet af disse Nephis mindre Blader, fordi der paa dem var optegnet saa mange herlige Profetier angaaende Frelserens Komme og Mission; og i Stedet for at forkorte deres Indhold, tog han dem og fæstede dem sammen med Forkortelsen fra Nephis større Blader. „Og jeg gør dette i en viis Hensigt“, siger Mormon, thi saaledes tilhviſtes det mig, ifølge Paavirkningen af Herrens Aand, som er i mig“, (siger Mormon i hans Bogs Ord Side 159.) Nephi siger ligeledes, idet han omtaler disse mindre Blader: „Derfor har Herren befalet mig at gøre disse Blader i et for ham viist Djemed, hvilket Djemed jeg ikke kender.“ (1ste Nephi 9de Kap. 5te Vers.)

På det foregaaende se vi, at der var en dobbelt Historie om Nephiterne for cirka 400 Aar, og dennes Vigtighed kan ogsaa ses af følgende: Da Joseph Smith havde oversat den 1ste Del af Mormons Bogs Forkortelse — 116 Sider af Manuskript — lyttede han opmærksom paa Martin Harris' Paatrængenhed om at faa Lov til at vise denne Del af

Værket til sine Benner (denne havde nemlig været ham behjælpelig med Oversættelsen). Dette havde til Udsald, at Manuskriptet blev stjaalet fra ham. Pladerne bleve Joseph fratagne, og han mistede sin Evne til at oversætte for en Tid lang. Dog fik han senere baade Tilladelse og Evne til at oversætte igen, men Herren lod ham vide, at det var deres Hensigt, i hvis Hænder Manuskriptet var falden, at vente, til han igen havde oversat den samme Del, og da sammenligne dem begge og se, om de da vare ens efter først at have forfalsket det stjaalne; paa denne Maade agtede de at bevise, at han ikke kunde oversætte samme Skrifte tegn ens to Gange. Saaledes vilde de forsøge at tilintetgøre Herrens Værk.

Men det himmelske Sendebud befalede Joseph Smith, at han ikke igen skulde oversætte den tabte Del, men i Stedet for skulde han oversætte Nephis mindre Plader, og denne Beretning skulde indføres i Stedet for Forkortelsen saa langt som til de sidste Dage af Kong Benjamins Regering. Derfor er det, at vi finde „Mormons Ord“ begyndende paa Side 158, som forklare, hvorledes han kom i Besiddelse af Nephis mindre Plader, som fæstedes sammen med de Plader, der indeholdt den Beretning, han selv optegnede, og som saaledes sammenføjede Nephis mindre Pladers historiske Beretning med hans egen Forkortelse af Nephis større Plader. „Mormons Ord“, der saaledes afbryder Nephiternes Historie, har foraarjaget en ikke liden Misforstaaelse hos ubetænksomme Læsere. Men naar man kommer til at forstaa, at de kun udgøre Ledet, der sammenføjer den kirkelige Historie, som er optegnet paa Nephis mindre Plader med Mormons Forkortelse, og at de staa i Stedet for den første Del af hans Optegnelser, saa forsvinder Banfælgighederne aldeles.

En Ting, jeg ikke godt kan undlade at nævne, er den, at vi finde i de Dele af Mormons Bog, der ere oversatte fra Nephis mindre Plader, ingen af saadanne Anmærkninger eller Kommentarer blandede med Beretningen, som vi allerede før have vist at være særegne ved Forkortelsen, Mormon gjorde — et tilfældigt Bevis paa, synes jeg, at Mormons Bog har Sammenhæng med Hensyn til Beretningen om de originale Optegnelser, fra hvilke de bleve oversatte.

En Ting til har jeg at foreslaa dem, som læse Mormons Bog, og det er, at de bønliggen øve et Begær efter at kende, om den er af Gud. Hvis de ville læse den med et saadant Ønske i deres Hjærter, er jeg vis paa, at Guds Aand, der ransager alle Ting, ja, endog Guds Dybheder, vil vidne for dem, at Bogen er af guddommelig Oprindelse, og de ville faa et Vidnesbyrd fra Gud om dens Sandfærdighed. Et saadant Løfte er virkelig indbefattet i selve Bogen. Da Moroni — i hvis Varetægt Pladerne til Mormons Bog vare overladte — fuldendte de hellige Optegnelser, førend han paa Herrens Befaling gemte dem, til Tiden skulde komme, naar de igen skulde aabenbares og være et Vidne for Gud, indgraverede han følgende formanende Ord til dem, i hvis Hænder Bogen skulde komme:

„Og naar I modtage disse Ting, formaner jeg eder til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjærte og med fast Forsæt samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for Eder formedelst den Helligaands Kraft; og formedelst den Helligaands Kraft kunne I kende Sandheden i alle Ting“ (Moroni 10, 4. 5.).

Her er altsaa Maaden, hvorpaa enhver, i hvis Hænder Mormons Bog maa komme, kan selv kende — ikke af noget som helst jordiskt Vidnesbyrd, ej heller som en logisk Slutningsfølge — om Mormons Bog er af guddommelig Oprindelse eller ikke. En saadan Prøve maa være afgørende for eller imod den hos enhver, som følger den Fremgangsmaade, Moroni har nedlagt, nemlig, at de, i hvis Hænder Beretningerne maatte komme, skulde adspørge Gud i al Oprigtighed og med Tro paa Kristus; og til dem, som saaledes bede ham, har han lovet uden Tvetydighed, at de skulde faa et Vidnesbyrd om dens Sandfærdighed formedelst den Helligaands Kraft. Derfor, om vi følge disse Forrifter i Oprigtighed og vi da ikke erholde en Overbevisning om dens Sandfærdighed, da kunne vi vide, at den ikke er af Gud. Men i modsat Tilfælde er Bogens Guddommelighed stadfæstet, thi den Helligaand vil ikke bekræfte noget Vedrageri at være Sandhed. Derfor, kære Læser, ihvem Du monne være, begynd Mormons Bogs Gennemlæsning med et bønligt Hjærte og Estertanke, og Du vil finde i den et nyt Bind af hellige Skrifter, et Fund af sand og hellig Kundskab, som kan gøre Dig viis til Salighed.

— Maal Mormonismen fra alle Sider, thi Sandheden desangaaende kan ikke bestemmes paa anden Maade.

For Poeten er der intet Poesi saa ophøjet, saa ædelt som Mormonismen, det store sorgelige Drama af Tidsaldre, som er fremstillet paa den menneskelige Tilværelses Skueplads med kødelige Mænd og Kvinder som Skuespillere og Gud og hans Engle som Tilskuere. Filosofer vilde finde i Mormonismen et Rildevæld af Filosofi uudgrundeligt og som strækker sig udenfor det begrænsede Menneskes Faaetevne. For en Filantrop er den et Godgørenheds System, der hjælper de Trængende og opløfter de Sunkne. For Patriarken er den en stor og ædel patriarkalst Familie med Gud, vor evige Fader, som Hoved og hele Menneskeslægten som hans Sønner og Døtre. Men for Mænd, hvis Idealer ikke naa højere end verdslige Ting, der beregnes efter Penge Værdi, og hvis hele Stræben gaar ud paa at skrabe sammen og beholde alt, hvad de kunne faa fat paa — for saadanne er Mormonismen kun et System af verdslig Handel. En saadan kan ikke fatte den. Den Lidelige ser i Mormonismen et System af Lidelighed. Og saaledes ses den i forskellige Lys, efter som Beskuerens Aand og Tænkemaade staar paa et højt eller lavt Trin. Hvor nødvendigt er det da ikke, at vi skulde undersøge den med Guds Aand i vort Hjærte, der alene kan fatte og udlægge de Ting, som høre Gud til.

D. F. Whitney.

Poesi

af Charlotte Jørgensen (en gammel Søster).

Naar jeg løfter op mit Dje
 Mod min Frelser og min Ven —
 Han, som troner i det Høje —
 Drages jeg mod Himlen hen —
 Løftes jeg paa Haabets Binger;
 Og til Gud min Aand sig svinger.

Gode Gud vil Du mig lære
 At gaa frem med frejdigt Mod!
 Tidt jeg tænker paa min Frelser
 Som for os sig offre lod.
 Blandt Guds Børn o lad mig blive —
 Brødre, Søstre Du mig give.

Hvad paa Jord jeg maatte lide
 Gav min Gud mig Styrke til.
 Her med Taalmod jeg maa stride
 For alt det, min Frelser vil
 Jeg mod Graven strider hen —
 Til min Frelser og min Ven.

Mens vi her mod Graven ile —
 Hvor kun Støvet lægges ned —
 Engle hisset paa os smile,
 Byde os til Fryd og Fred.
 Der, hos dem og Venner fromme
 Vente vi jo snart at komme.

Ked.

Missionærernes Rapport for Juni 1905.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Strifter omfattede	Bøger omfattede	Fremmedes Hjem besøgte	Evangelistiske Samtaler	Møder afholdte	Døbt	Ordnereede	Børn velføgne
John. J. Blomman	Aalborg	20	2339	438	1906	712	70	3		
Hans E. Hansen	Aarhus	20	2483	449	2369	888	69	4		
Niels J. Henriksen	København	22	2126	441	1817	720	34	9	3	
Erick C. Henriksen	Bergen	15	2097	455	1255	405	39	2	1	
Gilbert Torgerson	Christiania	25	1592	789	2261	840	118	7	1	3
Nils Eversen	Trondhjem	21	2309	814	1413	365	42	3		3
Totalsum for Missionen		123	12946	3386	11021	3930	372	28	5	6

Indhold:

Møder og Hjemmet	209	Flere Meddelelser	217
Tale af Eldste Brigham H. Roberts	218	Analysé af Mormons Bog	219
Redaktionelt:		Poesi	224
Strider Bæret fremad?	216	Missionærernes Rapport for Juni	224

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Redigeret af F. Christensen. Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).